

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **B. M. V.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 A 37/2019 - 39, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem specifikovaným v záhlaví Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2019, č. j. CPR-21263-3/ČJ-2019-930310-V243, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 4. 2019, č. j. KRPA-156943-24/ČJ-2019-000022-ZSV. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v návaznosti na § 119 odst. 3 téhož zákona uložil žalobci správní vyhoštění. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 10 let, a dobu k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí (popřípadě ode dne ukončení zajištění žalobce).

[2] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Návrh odůvodnil hrozcí újmu spočívající v nemožnosti hájit svá práva osobně, být v častějším kontaktu se svým právním zástupcem a aktivně se podílet na řízení o kasační stížnosti. Uvedl, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nemůže negativně projevit vůči žádné osobě ani orgánu, ani neexistuje žádný důvod k domněnce, že by mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel svým pobytem na území ČR nikoho neohrožuje a neexistuje nebezpečí, že by se ukrýval, či nerespektoval výkon správního vyhoštění.

[3] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Podle ní by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Odůvodnění zásahem do práva cizince na spravedlivý proces nemůže být užito jako obecný nástroj pro další legalizaci pobytu cizince na území ČR. Má-li být správní opatření ve formě vyhoštění účinné, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání (resp. po jeho projednání). Stěžovatel nadto v ČR nevede rodinný a soukromý život, který by mohl být jeho nuceným vycestováním zasažen. Hrozí také, že stěžovatel bude pokračovat v páchání trestné činnosti.

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V souladu s § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[5] Z citovaných ustanovení vyplývá, že má-li být zdejším soudem přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba, aby vedle podmínky formální, tj. samotného uplatnění návrhu na jeho přiznání, byly současně splněny též tři předpoklady materiální: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] K tomu je nutno dodat, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, není-li následně zákonným postupem zrušeno; tento postup proto musí být vyhrazen toliko pro výjimečné případy.

[7] Důvodem vyhoštění stěžovatele byla skutečnost, že při kontrole dne 18. 4. 2019 policejní hlídce předložil k prokázání své totožnosti padělané doklady (občanský průkaz a řidičský průkaz). V důsledku toho byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 19. 4. 2019, vedeným pod sp. zn. 3 T 53/2019, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na 36 měsíců a k trestu propadnutí věci, a to pro přečin padělání a pozměňování veřejné listiny (§ 348 odst. 1 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb.), a taktéž pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku č. 40/2009 Sb.], neboť dřívějším rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2000, vedeným pod sp. zn. 46 T 11/2000, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu Praze ze dne 27. 2. 2001, vedeným pod sp. zn. 3 To 4/2001, byl stěžovatel odsouzen za spáchání zločinu padělání a pozměňování peněz (§ 140 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb.) k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 let a 6 měsíců, a současně k trestu vyhoštění na dobu neurčitou.

pokračování

[8] Stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti výhradně svým právem na spravedlivý proces. Odkázal na usnesení ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015 - 23, z něhož dovozuje, že by měl být jeho kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, neboť právo na spravedlivý proces zahrnuje též právo vystupovat v řízení před soudem osobně a být v kontaktu se svým zástupcem. Nejvyšší správní soud však toto tvrzení neshledal dostatečným pro osvědčení hrozící újmy dle citovaného ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Jak zdejší soud opakovaně vyslovil, platí, že v návrhu na přiznání odkladného účinku je nutné vylíčit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují; nelze pouze obecně argumentovat právem na spravedlivý proces (viz např. usnesení tohoto soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 25). Povinnost tvrdit a prokázat možný vznik újmy na jeho straně ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. přitom stíhá výhradně stěžovatele.

[9] Kromě obecné argumentace svým právem na spravedlivý proces však stěžovatel žádný další dostatečně konkretizovaný a podložený důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nenabídl. Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že samotné právo stěžovatele účastnit se osobně řízení o kasační stížnosti či být v kontaktu se svým zástupcem, pro přiznání odkladného účinku nepostačuje. Konečně nelze pominout ani tu skutečnost, že se stěžovatel díky zastoupení advokátem a možnosti využití moderních komunikačních prostředků bude moci podílet na probíhajícím řízení o kasační stížnosti, jakkoli s určitými dílčími omezeními, i v případě nuceného opuštění území ČR.

[10] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že stěžovatel neprokázal, že by mu v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma, jež by v kontextu mimořádné povahy tohoto opatření odůvodňovala jeho uplatnění.

[11] Za uvedených okolností se již Nejvyšší správní soud nezabýval otázkou možného rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, neboť již první podmínku předpokládanou § 73 odst. 2 s. ř. s. neshledal za naplněnou. Uvádí-li však stěžovatel, že neexistuje žádný důvod k domněnce, že by případné přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a že neexistuje nebezpečí, že by případně nerespektoval výkon správního vyhoštění, je možné toliko pro doplnění poukázat na to, že stěžovatel byl již dvakrát pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Poprvé se tomu tak stalo již v roce 2000, kdy byl stěžovatel pravomocně odsouzen pro zločin padělání a pozměňování peněz, přičemž mu byl mimo jiné uložen i trest vyhoštění na dobu neurčitou. Tento trest pak stěžovatel nerespektoval, když vstoupil na území České republiky za pomoci padělaných dokladů (občanský a řidičský průkaz), v důsledku čehož byl trestním soudem odsouzen pro přečin padělání a pozměňování veřejné listiny a pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Bylo by tedy namísto zvažovat, zda jeho další pobyt na území České republiky nepředstavuje ohrožení důležitého veřejného zájmu spočívajícího v ochraně společnosti před kriminalitou či jiným společensky nebezpečným jednáním.

[12] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek nepřiznal. K tomu je nutno dodat, že tímto rozhodnutím zdejší soud nepředjímá své meritorní

rozhodnutí ve věci (viz usnesení tohoto soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. října 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu